

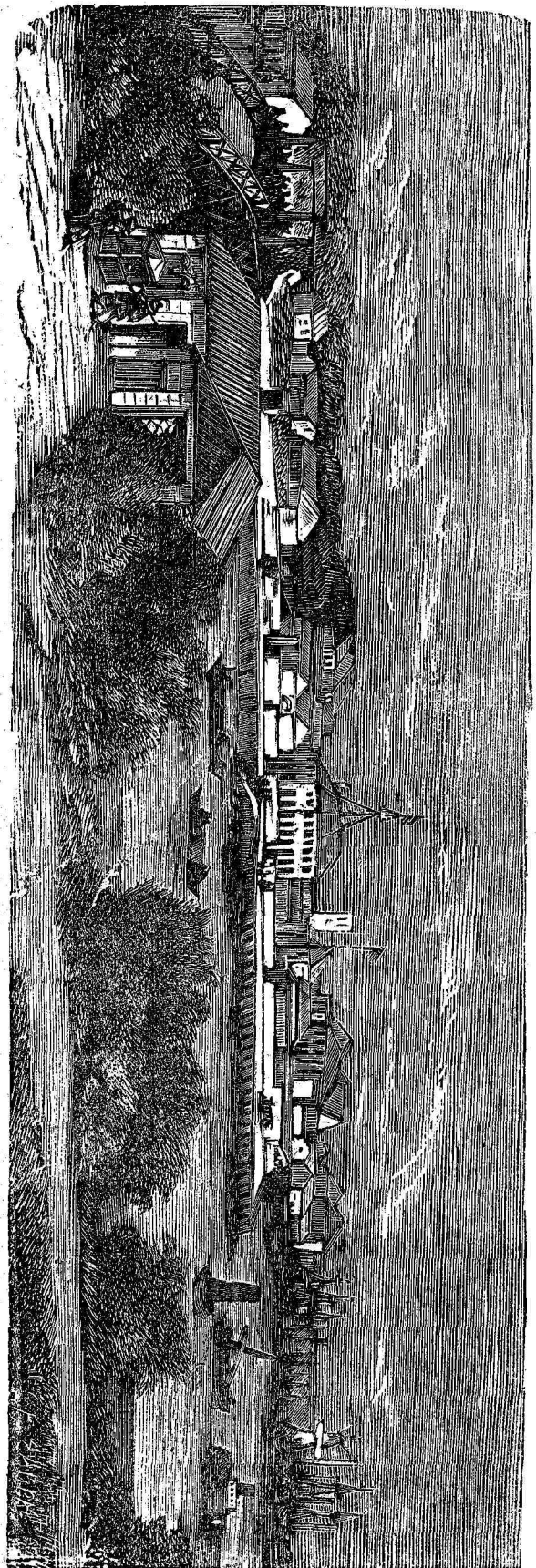
τῶν νεωτέρων ζωγράφων. Ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ Ἰταλικῇ πόλει Οὐρβίνῳ τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τοῦ 1483. Παιδίον ἐτι ἐδείκνυε τὴν πρὸς τὴν ζωγραφικὴν κλίσιν του, διότι τὰ πρῶτά του παιγνίδια ἦσαν ἐργαλεῖα τῆς τέχνης ἐκείνης, τὴν ὁποίαν εἰς τοσαύτην περιωπὴν ἀνύψωσε βραδύτερον, ὅτε τὸ παιδίον ἠνδρώθη.

Ὁ πατὴρ του Ἰωάννης ζωγράφος καὶ αὐτὸς μέτριος μὲν, ἀλλὰ καὶ λίαν μετριόφρων, βλέπων τὴν δεξιότητα τοῦ μόλις δεκατριετοῦς υἱοῦ του καὶ θέλων νὰ μὴ τὸν ἀδικήσῃ τὸν ἔφερον εἰς Περουγίαν πρὸς τὸν ἐπίσημον τότε ζωγράφον Βανούκιον τὸν Περουγίνον, ὅστις παρατηρῶν τὰ δοκίμια τοῦ μικροῦ Ῥαφαήλ, προσεῖδε τρόπον τινὰ τὸ ἔνδοξον αὐτοῦ μέλλον, καὶ τὸν ἐκράτησε πρῶτον μὲν ὡς μαθητὴν, ἔπειτα δὲ καὶ ὡς συνεγάτην. Ὁ Ῥαφαήλ κατὰ τὸ ὀκταετὲς διάστημα (1495—1504) κατ' ὃ διέμεινε παρὰ τῷ Περουγίνῳ τὸσον ἐπιτυχῶς ἐμιμήθη τὸν διδάσκαλόν του, ὥστε ἐὰν ἐβλεπέ τις εἰκόνα τινὰ ἐξελθούσαν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Περουγίνου, ἤτο ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ ἐὰν αὕτη ἦτο ἔργον τοῦ διδασκάλου, ἢ τοῦ μαθητοῦ. Ἐν δὲ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἔργων εἶναι εἰκὼν ἐπιγραφομένη «ἀρραβὼν τῆς Παρθένου» σωζομένη ἐν Μεδιολάνοις, ἣν ἐζωγράφησεν ὁ Ῥαφαήλ δεκαπενταετὸς ὢν.

Ἐν ἔτει 1503 ἀνεδέχθη νὰ ἐξεικονίσῃ ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Σιέννης τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς ζωῆς Ἡίου τοῦ Β'. καὶ ἐκτοτε κατέστη εἰς ἀμιλλαν μετὰ τῶν πρώτων καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς του δηλ. τοῦ Λεονάρδου, Δεβίγκη, Βερρολομαίου καὶ συνεμερίσθη μετ' αὐτῶν τὴν δόξαν των. Ἐν ἔτει 1508 ὁ θεὸς του Βραμάντης, ἀρχιτέκτων τοῦ Πάππα Ἰουλίου τοῦ Β'. προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς Ῥώμην καὶ κατέπεισε τὸν Πάππαν ν' ἀναθέσῃ αὐτῷ τὴν δι' εἰκόνων διακόσμησιν ἐπὶ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Βατικανοῦ.

Ἐργαζόμενος δὲ ὁ Ῥαφαήλ ἐπὶ ἐννέα ὄλα ἔτη (1508—1517) κατεκόσμησε δι' ἀριστουργημάτων τὰς τέσσαρας αἰθούσας τοῦ Βατικανοῦ. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ αἰθούσῃ εἰκονίζεται ἀφ' ἐνὸς ἡ «συζήτησις περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας», ἥτις κοινῶς καλεῖται Θεολογία, ὅπου παρίσταται ἐν μὲν τῷ οὐρανῷ ἡ Ἁγία Τριάς μετὰ τῶν Ἀγγέλων, ἐπὶ δὲ τῆς γῆς ὁ Χριστὸς περιστοιχούμενος ὑπὸ Πατριαρχῶν Ἀποστόλων, Ἀγίων ᾤ. Ἀπέναντι τῆς Θεολογίας εἶναι ἡ Φιλοσοφία γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σχολῆ των Ἀθηνῶν ἐν ᾗ βλέπει τις πάντας τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας φιλοσόφους. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ Παρνασσὸς ἢ ἡ Ποίησις πάντες δηλ. οἱ ποιηταὶ μετὰ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ μουσηγέτου Ἀπόλλωνος κρατοῦντος τετράχορδον. Ἐν αὐτῇ ἰδίᾳ θαυμάστῃ εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Ὀμήρου. Ἀπέναντι τῆς Ποιήσεως εἶναι ἡ Νομοθεσία.

Ἡ δευτέρα αἰθουσα ὀνομάζεται τοῦ Ἡλιοδώρου αἰθουσα καὶ περιέχει τὸν Ἡλιοδώρον διωκό-

Διότι τοῦ Σιγνὰν, ἐν Σιγνῇ.